

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 135/2026-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Belicom, M. R. Štefánika 36, Martin, proti postupu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v neoznačenom konaní po podaní trestného oznámenia zo 6. augusta 2018 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 22. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 48 ods. 2 a práva podľa čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v neoznačenom konaní, po podaní trestného oznámenia zo 6. augusta 2018 (ďalej len „napadnuté konanie“). Navrhuje tiež prikázať generálnej prokuratúre, aby bezodkladne konala, priznať primerané finančné zadostučinenie vo výške určenej ústavným súdom a náhradu trov konania.

2. Z obsahu stroho napísanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ 6. augusta 2018 o 13.00 h podal na generálnej prokuratúre trestné oznámenie, ktoré bolo osobne spísané do zápisnice prokurátorom JUDr. Jaroslavom Kozolkom, LL.M., MBA. Sťažovateľ uvádza, že predmetom podaného trestného oznámenia bola závažná trestná činnosť spočívajúca najmä v tom, že napriek právoplatnému a vykonateľnému rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 8C 206/99-125 z 26. marca 2003 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3Co 249/03 z 27. januára 2004 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo/8/2013 z 3. apríla 2014 došlo k nezákonnému osvedčeniu nehnuteľností notárom JUDr. Andrejom Kubaščikom (notárska zápisnica N 38/97, Nz 184/97 z 2. júla 1997). Tvrdí, že podvodným spôsobom bolo nadobudnuté

a následne prevádzané vlastnícke právo k pozemkom ■■■■■ a ■■■■■ v k. ú. ■■■■■. Sťažovateľ zdôrazňuje, že napriek závažnosti veci generálna prokuratúra od podania trestného oznámenia až do dnešného dňa, teda viac ako 6 rokov, nevydala žiadne procesné rozhodnutie a nevykonala žiadne preukázateľné úkony. Tento postup považuje za extrémnu a neospravedliteľnú nečinnosť, ktorá je v rozpore s princípmi právneho štátu. Zásah do sťažovateľom namietaných práv tento vidí v nečinnosti generálnej prokuratúry, ktorá porušila povinnosť konať efektívne, nestranne a včas.

3. Sťažovateľ k predloženej ústavnej sťažnosti pripojil ako prílohy súdne rozhodnutia, kópie podaní adresovaných generálnej prokuratúre a kópiu listu vlastníctva č. ■■■■■ katastrálneho územia ■■■■■ a dodatočne 30. januára 2026 aj splnomocnenie udelené advokátovi. Následne štyrikrát doplnil svoju ústavnú sťažnosť pripojením ďalších príloh (listy sťažovateľovej manželky a DVD nosiče, pozn.), zdôrazňujúc najmä nezákonný, neľudský a neprimeraný zásah policajtov, ktorí hrubým spôsobom vstúpili do obydlija sťažovateľa 3. februára 2026 na účel jeho zatknutia. Sťažovateľ tvrdí, že nič protiprávne nespáchal, vníma to ako vykonštruované voči jeho osobe a ako úmyselnú pomstu v snahe zničiť sťažovateľa a jeho rodinu z dôvodu, že poukazuje na protiprávne skutočnosti a dôkazy.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Podstata sťažnostnej argumentácie sťažovateľa spočíva v tvrdenom porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 1, 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, upriamujúc pozornosť na to, že hoci od podania trestného oznámenia uplynulo šesť rokov, generálna prokuratúra svojou nečinnosťou neposkytla sťažovateľovi právnu ochranu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všetky zákonom o ústavnom súde požadované náležitosti (§ 39, § 43, § 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Poskytnutie ochrany ústavnosti ústavným súdom predpokladá splnenie všetkých ústavných a zákonných predpokladov a podmienok konania pred ústavným súdom vrátane splnenia zákonom predpísaných náležitostí ústavnej sťažnosti (m. m. III. ÚS 663/2014). Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde môže prijať na ďalšie konanie iba také podanie, ktoré spĺňa všetky náležitosti kvalifikovaného návrhu ustanovené týmto zákonom.

7. V rámci predbežného prerokovania ústavný súd dospel k záveru, že ústavná sťažnosť sťažovateľa napriek jeho kvalifikovanému právnomu zastúpeniu, ktoré by malo byť zárukou kvalitatívnej stránky písomného podania adresovaného ústavnému súdu, nespĺňa zákonom ustanovené náležitosti a vykazuje viaceré nedostatky zásadného charakteru. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa v predloženej znení preto nemožno považovať za kvalifikovanú ústavnú sťažnosť, o ktorej by ústavný súd mohol

konať a rozhodnúť, keď odôvodnenie ústavnej sťažnosti musí spĺňať predovšetkým ústavno-právne požiadavky.

8. Z dnes už konštantnej judikatúry ústavného súdu je známe, že popri uvedení petitu je povinnosťou sťažovateľa, aby svoju ústavnú sťažnosť náležite odôvodnil, t. j. aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nedostatok odôvodnenia sťažnosti vyvoláva významné procesné dôsledky (I. ÚS 173/2022).

9. Sťažovateľ musí vysvetliť, v čom vidí porušenie základného práva alebo slobody, ktoré boli podľa jeho názoru konkretizovaným zásahom orgánu verejnej moci porušené. Takto formulovaná požiadavka odzrkadľuje potrebu dôsledného odlišenia úlohy ústavného súdu od úloh iných orgánov verejnej moci (predovšetkým všeobecných súdov). Kým všeobecné súdy prioritne chránia subjektívne práva fyzických osôb a právnických osôb plynúce zo zákonných, prípadne od zákona odvodených právnych predpisov, *vice versa* ústavný súd je v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy povolaný na ochranu tých subjektívnych práv, ktoré sú ako základné práva a slobody zakotvené v ústave alebo v kvalifikovaných medzinárodných zmluvách. Je nevyhnutné, aby odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovalo vysvetlenie ústavných požiadaviek, s ktorými namietaný postup orgánu verejnej moci koliduje, a pritom musí byť preukázané, do akej miery rozporovaný postup štátneho orgánu zasahuje do označených práv sťažovateľa (m. m. rozhodnutie Spolkového ústavného súdu Spolkovej republiky Nemecko sp. zn. 1 BvR 1584/10 z 24. 8. 2010, odsek 3; rozhodnutie Spolkového ústavného súdu Spolkovej republiky Nemecko sp. zn. 1 BvR 2214/19 z 10. 12. 2019, odsek 13) (I. ÚS 708/2022).

10. Odôvodnenie ústavnej sťažnosti ako zákonom predpísaná náležitosť je pritom kritériom klasifikačným, nie kvalitatívnym. Nedostatok právne relevantného odôvodnenia sťažnosti má vo vzťahu k namietaným porušeniam toho-ktorého základného práva alebo slobody významné procesné dôsledky, pretože ústavný súd nie je skutkovým súdom ani ďalšou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva, takže bez splnenia uvedenej podmienky ani nemôže o návrhoch sťažovateľa uvedených v petite rozhodovať.

11. Úlohou ústavného súdu nie je hádať alebo si domýšľať, v čom má spočívať porušenie označených práv sťažovateľa. Ak ústavný súd ani pri vynaložení adekvátneho úsilia nevie v ústavnej sťažnosti dohľadať skutkové a právne dôvody vo vzťahu k namietanému postupu orgánu verejnej moci konať bez zbytočných prietahov (všeobecný údaj, kedy konanie začalo, resp. ako dlho trvá, nestačí), resp. ich nevie v prejednávanej veci dohľadať v rozsahu potrebnom na komplexné ústavno-právne posúdenie (bez toho, aby si ich musel z vlastnej iniciatívy zabezpečiť), musí byť ústavná sťažnosť odmietnutá z dôvodu, že nemá náležitosti ustanovené zákonom [I. ÚS 532/2024 (ZNaU 35/2024)].

12. Z podania sťažovateľa nie je zrejmý rozsah ústavnej sťažnosti, keď nie je zrejmé označenie ani právoplatného rozhodnutia, opatrenia ani iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva [§ 123 ods. 1 písm. b) zákona o ústavnom súde].

13. Zmätočné je v ústavnej sťažnosti nielen vymedzenie napadnutého konania, ako aj orgánu verejnej moci, ktorý sťažovateľ považuje za porušovateľa svojich práv. Sťažovateľ totiž vo svojej ústavnej sťažnosti za porušovateľa označuje všeobecným označením generálnu prokuratúru a meno prokurátora, ktorému podal trestné oznámenie, konkrétnu spisovú značku konania, v ktorom má

dochádzať k priet'ahom, resp. inému zásahu do základných práv s'ťažovateľa, však neuvádza. Okrem toho v ústavnej s'ťažnosti absentuje dostatočne a jednoznačne formulovaný s'ťažnostný petit, z ktorého by bolo možné zistiť, aké konanie, resp. postup v ňom s'ťažovateľ napáda, a ktorý by v prípade úspechu s'ťažovateľa mohol ústavný súd prevziať do výroku rozhodnutia. Ústavný súd nemôže vybočiť z rámca návrhu na rozhodnutie určeného s'ťažovateľom, nemôže rozhodnúť o niečom inom alebo nad rámec a nemôže ani sám vykonať konverziu s'ťažovateľom chybné formulovaného petitu ústavnej s'ťažnosti.

14. S'ťažovateľ k ústavnej s'ťažnosti nepripojil ani kópiu právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd (podmienka vyžadovaná v zmysle § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Prílohy s'ťažovateľa nie sú spôsobilé mať relevantnú výpovednú hodnotu o predmete napadnutého konania či spôsobe neoprávneného zásahu do s'ťažovateľom namietaných práv tak, ako to „opisuje“ vo svojom podaní.

15. Ústavný súd v prípade s'ťažovateľa nepristúpil k výzve na odstránenie zisteného nedostatku ústavnej s'ťažnosti podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, pretože zistený rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z ústavnej s'ťažnosti s'ťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z publikovanej judikatúry jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom ustanovených náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010, I. ÚS 280/2020). S'ťažovateľ je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, keď jeho plnú moc doložil dodatočne a tento ústavnú s'ťažnosť nedoplnil. Prípadná výzva na odstránenie nedostatku spočívajúceho v absencii náležitého odôvodnenia ústavnej s'ťažnosti by tak *de facto* znamenala suplovanie úkonov právnej služby a povinnosti advokáta postupovať s odbornou starostlivosťou [§ 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov, pozn.], čo nie je žiadnym spôsobom akceptovateľné (m. m. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08, IV. ÚS 213/2010, II. ÚS 660/2016).

16. Vzhľadom na obsah s'ťažovateľom predloženej ústavnej s'ťažnosti musí ústavný súd konštatovať, že ním predložená „argumentácia“ je založená len na pomerne emotívnom opise nezákonného postupu orgánov verejnej moci, no bez uvedenia konkrétnych skutočností umožňujúcich reálne posúdenie ich negatívneho materiálneho dopadu na s'ťažovateľa a jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov. S'ťažovateľ stroho vymedzil svoj názor na nečinnosť generálnej prokuratúry po podaní trestného oznámenia. Pritom samotné koncipovanie ústavnej s'ťažnosti vzbudzuje dôvodné pochybnosti o jej spísaní advokátom. Na tomto mieste ústavný súd zdôrazňuje, že inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom kladie na advokáta, ako aj na proces zastupovania špecifické požiadavky, ktorých cieľom je zabezpečiť vysokú odbornú úroveň konania. Prevzatie právneho zastúpenia sa zo strany advokáta za žiadnych okolností nesmie obmedziť len na akýsi formálny úkon v podobe predloženia plnej moci.

17. Na základe uvedeného a v spojení s § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde preto ústavný súd konštatuje nedostatočnosť odôvodnenia i petitu ústavnej s'ťažnosti s'ťažovateľa, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom.

18. V závere si ústavný súd dovoľuje poznamenať, že u sťažovateľa ide o jeho 19 podanie na ústavnom súde, pričom v konaní pred ústavným súdom už bol aj zastúpený JUDr. Belicom (I. ÚS 651/2025), čím je obom dobre známe, ako je potrebné ústavnú sťažnosť podať.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu